

2.

A BIBLIA EREDETE ÉS JELLEGE

Április 4., szombat délután

A Krisztus-korabeli farizeusok behunyták a szemüket, hogy ne lássanak, és bezárták a fülüket, hogy ne halljanak; ezért az igazság nem érinthette meg a szívüket. Bűnhődniük kellett szándékos tudatlanságukért és önkéntes vakságukért. Krisztus arra tanította tanítványait, hogy nyitott szívvel és készséges hittel fogadják tanításait. Áldást ígért nekik, mert elhitték, amit tőle láttak és hallottak.

A jó talajhoz hasonlított hallgató nem úgy fogadja az Igét, „mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét” (amint valósággal az is) (1Thessz 2:13). Az őszinte tanítvány a Szentírást Istennek hozzá intézett beszédeként fogadja. Megremeg az Ige szavára, mert az élő valóság számára. Figyelmesen, nyitott szívvel hallgatja. Ilyen hallgatók voltak Kornélius és barátai, akik ezt mondták Péter apostolnak: „Most azért mi mindnyájan az Isten előtt állunk, hogy meghallgassuk mindazokat, amiket Isten neked parancsolt.” (Csel 10:33)

Az igazság megismerése nem annyira a jó felfogóképességtől, mint inkább a szándék tisztaságától, az egyszerű, buzgó, alázatos hittől függ. Isten angyalai közel vannak azokhoz, akik alázatos szívvel mennyei vezetésre vágnak. Az Úr Lelke kitarja nekik az igazság gazdag tárházát. – *Krisztus példázatai*, 59. o.

A Biblia Isten hangja, mely épp olyan bizonyossággal szól hozzánk, mintha saját fülünkkel hallanánk. Elfogadjuk-e Isten kinyilatkoztatásaként a Bibliát? Ha megértenénk az Ige fontosságát, milyen szent félelemmel lapoznánk fel, és mekkora vágyakozással kutatnánk a benne található tanításokat! Úgy kellene tekintenünk a Szentírás olvasására és tanulmányozására, mint kihallgatásra a magasságos Isten előtt.

Az Ige az Atya üzenetét jelenti számunkra, amit meg kell hallanunk. Ezt a könyvet az igazság befogadására kész lelkülettel kellene tanulmányoznunk, mivel a vég idejére szóló figyelmeztetést tartalmazza. A Szentírást egyetlen más könyvért sem hanyagolhatjuk el. – *In Heavenly Places*, 134. o.

Szánjunk több időt a Biblia tanulmányozására. Nem értjük az Igét úgy, ahogyan értenünk kellene. A Jelenések könyvének előszava felszólít, hogy értsük meg az adott oktatást, Isten kijelentése szerint: „Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit.” „Megtartják azokat, amelyek megírattak abban, mert az idő közel van.” Ha mi mint nép megértjük, hogy ez a könyv mit jelent számunkra, akkor nagy ébredés lesz a sorainkban. Isten felszólításának ellenére sem értjük teljességükben e leckék tanulságait, hogy kutassuk és tanulmányozzuk. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 113. o.

Április 5., vasárnap – A Biblia Isten kinyilatkoztatása

Hálásak lehetünk, mert biztos prófétai beszéddel rendelkezünk, s így egyikünket sem csaphat be az ellenség. Tudjuk, hogy napjainkban számos tévtanítás és mese hangzik el a világon, mi azonban az igazságot akarjuk hallani. Mindenki tanulmányozzon figyelmesen, hogy kellő ismeretet szerezhessen. Ezt nem érhetjük el a Szentírás egyszerű olvasása által. Szöveget szöveggel kell összevetnünk. Tanulmányoznunk kell a Bibliát, hogy ne léphessünk a tévelygés útjára, miközben sokakat eltávolítanak a hittől a különböző tévtanok, viszont igazság csak egy van. Sokan azt állíthatják, hogy az igazságot birtokolják, de nektek abban a nagy előjogban van részetek, hogy ti magatok tanulmányozhatjátok az Igét. „A tanításra és a bizonyságtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnaluk.” Alaposan kell ismernünk az Írást, hogy megérthessük a benne rejlő reménység igazi értelmét. – *Lift Him Up*, 114. o.

A Szentírás nem egymástól elválaszthatatlan kinyilatkoztatások folyamatos láncaként került az emberekhez, hanem fokról fokra, egymást követő nemzedékeken keresztül, ahogyan az isteni gondviselés megfelelő lehetőséget látott némelyek készítésére – különböző időkben és különböző helyeken. Az emberek a Szentlélek vezetése szerint

írtak. Először rügy fakad, majd bimbó és végül a gyümölcs; „terem a föld először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászbán”. Pontosan így van ez a Biblia kijelentéseivel is. (...)

De azok, akiknek szíve összhangban van az igazsággal, és látják a kötelességüket, nyitott szívvel kutatják és fogadják el a Bibliát és az isteni késztetést. A világosságot nyert személy lelki egységet, az egészét átszövő fényes aranyfonalat lát a Bibliában. A drága aranyfonal lefejtéséhez pedig türelemre, gondolkodásra és imára van szükség. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 19–20. o.

Isten Igéje nagy tankönyv, mégis sokan, akik azt állítják, hogy tisztelik, a Bibliánál fontosabbnak tartanak más könyveket. Az emberi értelmet többre értékeli a mennyeinél. Talán nekem kellene határozottan felszólalnom, és bizonysgot tennem? Ha Isten Igéjére kellően tekintetek volna – mint Isten emberekhez intézett szavára, a teljes bölcsesség forrására, a teljes igazságra és a legmagasztosabb tanításra –, akkor gyermekek, ifjak és szülők csak azt tanulmányozták volna, az lett volna tanítómesterük és útmutatójuk. (...)

A Biblia tankönyv, amit szorgalmasan kell tanulmányozni, ám nem úgy, mint más könyvet. Szüntelenül azt könyvet kell jelentse számunkra, ami lelki szükségletünkre ad választ. Bölcsé teszi a bizonysgtevésre, aki tanulmányozza és hallgatja. Mint ahogyan az élelem is csak úgy táplálhatja a testet, ha elfogyasztják és megemésztik, Isten Igéje is csak úgy lehet hasznos a lélek számára, ha minden emberi mű fölött a legmagasabb fokú tanításként fogadják, és ha az ember engedelmeskedik elveinek, mivel az Ige a mennyei bölcsességet tartalmazza. – *This Day With God*, 127. o.

Április 6., hétfő – Az ihletés folyamata

A Bibliát ihletett emberek írták, viszont nem isteni, hanem emberi gondolkodásmódot és kifejezésmódot tartalmaz.

Ihletett emberek írták, de nem Isten, hanem az ember gondolkodása alapján. Isten nem mint író van bemutatva. Az emberek gyakran állítják, hogy látszólag egyik vagy másik kifejezés nem származhat Istentől. Azonban a Bibliában az Úr nem szavak, logika vagy retorika alapján azonosítható be. Írói az Atya írnokei voltak, de nem az Ő íróeszközei. Fígyeljétek csak meg a különböző írókat!

Nem a Biblia szavai ihletettek, hanem az emberek. Az ihletés nem a szavakra hat, vagy az emberi kifejezésekre, hanem a Szentlélek befolyása révén a gondolatokat befogadó emberre. Viszont a szavak az emberi elme kézjegyét hordozzák. Így kerül közlésre a mennyei gondolkodásmód. A mennyei értelem és akarat az emberi értelemmel és akarattal egyesült, s ennek következményeként az ember szavai Isten szavai lettek. – *24. kézirat, 1886.*

Némely emberek azt hiszik, van mit kritizálniuk Isten Igéjében. Gondolataikat másokkal is megosztják, ezzel mintegy bizonyítva felsőbbrendű bölcsességüket. Közülük sokan jó képességű, tanult, szónoki tehetséggel megáldott személyek, akik egész életművükben mások gondolkodásának megingatásán fáradoznak a Biblia ihletettségét illetően. Sokakat megnyernek, hogy ők is hasonlóképpen gondolkodjanak. Az egész folyamat így terjed egyiktől a másikig, úgy, amint Sátán tervezte, mindaddig, míg felismerhetjük Krisztus szavainak teljes értelmét: „Mindazonáltal, az embernek Fia mikor eljön, avagy talál-e hitet a földön?” (Lk 18:8)

Testvérek, nehogy a Biblia kritizálásába kezdjeteek szóval vagy tettel! Nem az Úr munkája az, Sátán viszont nagy örömmel venné tőletek. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt., 17. o.*

Az Úr közölte velem, hogy az álláspontunk igazságát és Isten szavának ihletettségét érintő kifejezett kétségeknek semmi alapjuk, mint azt sokan feltételezik. A nehézségek nem annyira a Bibliából vagy hitünk bizonyítékaiból, hanem a szívekből fakadnak. Isten szavának követelményei túl szigorúak megszenteletlen természetűeknek... Ha nem tartjuk kordában meg nem szelídített szívünk gondolatait, és nem vetjük alá a hit által nyert isteni kegyelem megszentelő hatásának, akkor azok nem lesznek tiszták és szentek. Az üdvösség Isten Igéjében leírt feltételei észszerűek, világosak és építőek, semmivel sem kevesebbek, mint a menny akaratával való tökéletes megegyezés, az pedig a szív és az élet tisztasága...

Csaknem minden esetben azért kezd valaki kételkedni az Úr szava ihletettségében, mert megszenteletlen az élete, és az Írás ezt elítéli. Nem kedvelik azokat, akik meg szeretnék őket téríteni és fékezni. A nehézségek és a kétségek, amelyek megzavarják az erkölcstelen szí-

vet, szertefoszlanak az előtt, aki az igazság tiszta elveit gyakorolja.
– *Bizonyságtételek*, 1. köt., 440. o.

Április 7., kedd – Isten írott szava

[Isten] nem bízta rá előírásait egy olyan nép emlékezetére, amely hajlamos volt, hogy arról megfeledkezzen, hanem kőtáblára véste fel azokat. Szent előírásaival meg akarta óvni Izraelt a pogány hagyományokkal való összekeveredés minden lehetőségétől, és kizárta, hogy követelményeit emberi rendeletekkel és szokásokkal összekeverjék. Nem állt meg azonban a Tízparancsolat előírásainak átadásánál. A nép bebizonyította, milyen könnyen félrevezethető. Ezért Isten a kísértés egyetlen ajtaját sem akarta őrizetlenül hagyni. Megparancsolta Mózesnek, hogy írja le – mégpedig pontosan úgy, ahogy Ő mondta neki – az ítéleteket és a törvényeket, és adjon aprólékos utasításokat arra nézve, hogy mit követel népétől. Ezek az utasítások a népnek az Isten, az egymás és az idegenek iránti kötelességére vonatkoztak, és a Tízparancsolat alapelveit részletesen megmagyarázták, mégpedig olyan világosan, hogy senki sem érthette félre. Az volt a feladatuk, hogy a két kőtáblára vésett tíz parancsolat szentsége felett őrködjenek.

Ha az ember úgy tartotta volna meg Isten törvényét, ahogy azt a Mindenható a bűneset után Ádámnak adta, és ahogy azt Noé megőrizte, és Ábrahám megtartotta, akkor semmi szükség nem lett volna a körülmetélkedés elrendelésére. Ha Ábrahám leszármazottai megtartották volna a szövetséget, amelynek a körülmetélés volt a jele, akkor nem tudták volna őket bálványimádásra csábítani, és nem szenvedtek volna rabszolgaként Egyiptomban. Ha értelmükben megtartották volna Isten törvényét, akkor nem lett volna szükség annak kihirdetésére a Sínai-hegyről, amit kőtáblába is véstek. Ha a nép gyakorolta volna a Tízparancsolat alapelveit, akkor nem kellett volna Istennek további utasításokat adnia Mózesnek. – *Pátriárkák és próféták*, 364. o.

Krisztus megparancsolta az apostolnak, hogy írja meg mindazt, amit kinyilatkoztat neki. „Amit látsz, írd meg könyvben – szólt –, és küldd el a hét gyülekezetnek, mely Ázsiában van, Efézusban, Smirnában, Pergámumban, Thiatirában, Sárdisban, Filadelfiában és Laodiceában...

Én vagyok az Élő; pedig halott valék, és ímé, élek örökkön örökké... Írd meg, amiket láttál, és amik vannak, és amik ezek után lesznek; a hét csillag titkát, amelyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyala; és amely hét gyertyatartót láttál, az hét gyülekezet.” (Jel 1:11, 18–20) (...)

Krisztus mondja, hogy a hét gyertyatartó között jár. Ez jelképezi viszonyát a gyülekezetekhez. Összeköttetése népével állandó. Ismeri gyermekei valóságos állapotát. Figyeli helyzetüket, kegyességüket, odaadásukat. Noha Jézus főpap és közbenjáró a mennyei szentélyben, János mégis úgy látja Őt, mint aki földi gyülekezetei között jár-kel. Fáradhatatlan éberséggel folyamatosan őrködik felettük, vajon nem homályosul-e vagy alszik-e ki valamelyik őrálló fáklyája. Ha a gyertyatartókat csupán emberek gondoznák, lobogó lángjuk csakhamar pislákolni kezdene, és kialudna. Az Úr házában azonban Ő az őrizője, a templom csarnokának hű védelmezője. Állandó gondoskodása és megtartó kegyelme az élet és világosság forrása. – *Az apostolok története*, 585–586. o.

Április 8., szerda – Párhuzam Krisztus és a Szentírás között

Isten Fia leszállt, hogy az elesetteket felemelje. Ott hagyta a magasságot, a bűn nélküli világokat, a kilencvenkilencet, akik szerették Őt, és lejött erre a földre, ahol „megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért” (Ésa 53:5). Minden dologban hasonlónak vált testvére-éhez, olyan testet öltött fel, mint a mienk. Tapasztalta, mit jelent éhesnek, szomjasnak és fáradtnak lenni. Táplálékkal tartotta fenn életét, és alvással erősítette testét. Idegen és vándor volt a földön – a világban élt, de nem e világból való volt. Megkísértetett és háborítottatott, ahogyan napjainkban is férfiak és nők megkísértetnek és háborítottatnak, de a bűntől mentes maradt. Mindenkor gyöngéd, részvétteljes, szeretetteljes volt, másokkal szemben elnéző. Isten jellemét így szemléltette lényében. „Az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk..., aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14) – *Az apostolok története*, 472. o.

Mária fiának emberi természete vajon Isten Fiának isteni természetévé változott? Nem változott át. A két természet egyetlen személyben olvadt össze: az ember Krisztus Jézusban. Benne lakik az istenség egész teljessége testileg. Mikor Krisztus meghalt, emberi természete

halt meg. Az istenség nem merült el, nem halt meg: ez lehetetlen lett volna. Jézus, a bűntelen, megmenteni jött Ádám minden gyermekét, aki elfogadja a felajánlott üdvösséget, és hajlandó Isten gyermekévé válni. Az Üdvözítő a vérével váltotta meg a bukott emberiséget.

Nagy titok ez, amit nem értünk meg teljesen sokoldalú és fontos voltában, míg csak az üdvözültek el nem változnak. Akkor megértjük Isten ajándékának hatalmát, nagyságát és hatékonyságát. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1113. o.

Ha hitszemünket szilárdan Jézusra szegezzük, megerősödünk. Isten a legdrágább kijelentésekkel fogja megajándékozni éhező, szomjazó népét. Krisztust személyes Megváltónak ismerik meg. Amikor Igéjével táplálkoznak, rájönnek, hogy az lélek és élet. Az Ige lerombolja a természetes, földi természetet, és új életet ad Krisztus Jézusban. A Szentlélek Vigasztalóként hat a lélekre. Kegyelmének átalakító ereje által az Atya képmása formálódik ki a tanítványban: új teremtes lesz. Szeretetet veszi át a gyűlölet helyét, a szív isteni hasonlóságot nyer. Ezt jelenti élni „minden Igével, amely Istennek szájából származik” (Jn 4:4). – *Jézus élete*, 391. o.

Április 9., csütörtök – A Biblia megértése – hittel

Az Úr engedi, hogy a tudományos felfedezések nyomán világosság özöne áradjon a világra. De még a legnagyobb elmék is, ha kutatásukban nem Isten Szava az útmutatójuk, zavarba jönnek, amikor megpróbálják kikutatni a tudomány és a kinyilatkoztatás összefüggéseit.

Az ember csak részlegesen és tökéletlenül ismeri mind az anyag, mind a lélek világát, ezért sokan képtelenek összhangba hozni tudományos nézeteiket a Szentírás kijelentéseivel. Sokan tudományos tényként fogadnak el pusztá elméleteket és spekulációkat, és azt gondolják, hogy Isten szavát „a hamis nevű ismeret”-tel kell megmérni (1Tim 6:20). A Teremtő és alkotásai meghaladják felfogóképességüket. És mivel nem tudják megmagyarázni azokat a természet törvényeivel, a bibliai történelmet tartják megbízhatatlannak. Azok, akik kétségbe vonják az Ó- és Újtestamentum történelmi megbízhatóságát, nagyon sokszor még egy lépést tesznek: kételkednek Isten létezésében, és végtelen hatalmat tulajdonítanak a természetnek. S mivel elengedik horgonyukat, a hitetlenség szikláján egymaguk küzdenek a szél és a hullámok ellen.

Így tévednek el sokan a hittől, és kerülnek az ördög bűvkörébe. Az ember megpróbál bölcsebb lenni, mint Teremtője. Az emberi filozófia megkísérel kikutatni és megmagyarázni olyan titkokat, amelyeket Isten soha nem fog kinyilatkoztatni, még az örökkévalóságban sem. Ha az emberek azt kutatnák és megértenék, amit Isten önmagáról és szándékairól közölt, olyan képet kapnának Jahve dicsőségéről, fenségéről és hatalmáról, hogy felismernék a maguk kicsiségét, és meg volnának elégedve azzal, amit Isten kinyilatkoztatott gyermekeinek. – *A nagy küzdelem*, 522. o.

A hit nem érzés. „A hit pedig a reménylett dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11:1) Az igazi hitnek semmi köze nincs az elbizakodottsághoz, amely fölött csak az győzhet, akinek valódi hite van, mert Sátán elbizakodottsággal utánozza az igazi hitet.

A hit bízik Isten ígéreteiben, és megtermi az engedelmesség gyümölcseit. Az elbizakodottság is igényt tart az ígéretekre, azonban úgy használja fel őket, amint Sátán tette: törvényáthágásait mentegeti velük. A hit arra segítette volna öszüleinket, hogy bízzanak az Atya szeretetében, és engedelmeskedjenek parancsainak. Az elbizakodottság azonban arra ösztönözte őket, hogy hágják át az Úr törvényét – abból a feltevésből kiindulva, hogy Isten nagy szeretete úgymint megóvjá őket a bűn következményeitől. Az nem hit, amely anélkül tart igényt a menny javaira, hogy teljesítené azokat a feltételeket, amelyek alapján a kegyelem elnyerhető. Az őszinte hit alapja az ígéretekben és a Szentírás feltételeiben rejlik. – *Az evangélium szolgálja*, 260. o.

Sokan nem gyakorolják a hitüket úgy, ahogy előjoguk és kötelességük lenne, s gyakran várnak arra az érzelemre, amit egyedül a hit adhat. Az érzelem nem hit: a kettő különbözik egymástól. Rajtunk múlik hitünk gyakorlása, ellenben áldással és boldogító érzelmekkel csak Isten ajándékozhat meg minket. A menny kegyelme az élő hit csatornáján át áradhat a lelkünkbe, és nekünk módunkban áll ezt a hitet gyakorolni.

Az igaz hit igényli, majd megragadja a megígért áldásokat, még mielőtt azok megvalósulnának vagy érezhetőek volnának. Küldjük imáinkat hittel a mennyei szentek szentjébe; ragadjuk meg hitben a megígért áldásokat, és tartsuk magunkéinknak. Higgyük, hogy el is nyerjük az áldásokat, mert hittel már megragadtuk azokat, s azok már a mi

tulajdonunk e szöveg értelmében... Az igaz hit azokon az ígéreteken alapszik, melyek Isten szavában foglaltaknak, és csak azok tarthatnak rá igényt, akik feltétel nélkül engedelmeskednek az Úrnak. – *Tapasztalatok és látomások*, 72. o.